

CAMINANT SOBRE FLORS ESTRANYES

Deia Ernest Hemingway, daiquiri a la mà a un dels bars de moda de L'Havana Vella, que li era més fàcil pensar quan caminava. I un premi Nobel de Literatura encimbellat en un prestatge prou que ho demostra. Malgrat tot, no calen guardons per a donar la raó al pare d'*El vell i la mar*. N'hi ha prou amb un calçat còmode i un cafè ben carregat a trenc d'alba, d'aquells que dissolen la son com si fos el terròs de sucre que s'hi aboca. A aquest magre equipatge es podrien afegir, tal vegada, una T-10 amb els dies comptats, una motxilla amb aigua i un paraigües plegable — encara que costi de creure, l'estadística assegura que a Barcelona plou més que a Londres— i un carnet del color de la natura. La mateixa que, tot desafiant la dictadura de l'asfalt i el formigó, esquitxa les rutes a peu dels diumenges al matí.

La meva experiència d'enguany, similar a la de les tres mil persones anònimes amb qui he compartit el so estrident del despertador, suor, quilòmetres i algun xàfec, suma onze caminades. Onze passejades que no només m'han ajudat a endreçar pensaments i idees, com advertia el novel·lista més famós d'Illinois: també m'han atansat al passat de la ciutat per a entendre'n més bé el present.

Els itineraris del Barnatresc m'han dut pel boscatge de xemeneies dorments del Poblenou, vestigis de l'època en què algú va rebatejar aquest barri fabril com el *Manchester català*. Sota l'ombra de l'esvelt campanar de Sant Genís dels Agudells, a Horta, un vigia de pedra d'ànima medieval i pics de campana reposats i anyencs. Sobre l'auster mosaic de l'església de Sant Pacià, a Sant Andreu, dipositària de l'obra més desconeguda d'Antoni Gaudí. Pel perfum salobros de la Mediterrània, que encara avui acarona els badius de les darreres cases emblanquinades de la Barceloneta. Per l'esclat ceràmic i cromàtic de l'escultura *Dona i Ocell*, emergint d'un estany artificial de l'Eixample i de la creativitat desfermada de Joan Miró. Pel tartà de l'estadi Lluís Companys, testimoni del somni olímpic del 92. Pel reguitzell de llums que pinten la costa de vida, com estels caiguts sobre les xafogoses nits d'estiu. A frec dels merlets i les espitlleres del castell de Montjuïc, que s'alcen entre records de pólvora i el bes fragant i delicat dels jardins propers. Pels volts del parc de l'Espanya Industrial, amb un llac on s'emmiralla el brancatge glauc de xiprers, alzines i desmais. Per l'antiga muralla romana, semblant a una enorme mandíbula delerosa de queixalar el cel, i el dèdal de carrerons entortolligats que teixeix la història del barri Gòtic.

Això és només una petita pinzellada del paisatge urbà que ha guiat les meves passes i les de molts altres participants. De ben segur que em deixo al tinter un bon grapat de racons evocadors, dels temps en què el futur de Barcelona es dirimia al Saló de Cent, al ventre de les fàbriques de vapor o a la clandestinitat de les societats secretes i maçòniques. Ara bé: d'allò que no puc oblidar-ne és dels amics que m'han acompanyat cada jornada, i amb els quals m'he perdut en discussions bizantines i, tot s'ha de dir, mirant de resseguir el traçat de la caminada, de vegades sense èxit (el sentit de l'orientació i jo formem un matrimoni mal avingut, què hi farem). Ni dels voluntaris i voluntàries que fan possible aquesta iniciativa, sempre amb una indicació o una peça de fruita salvadora a punt. Per a tots ells, el meu agraïment és sincer.

Mentre escrivia aquestes línies, no m'he pogut estar de donar una ullada a les soles de les vambes. Haig de dir que estan força atrotinades, amb el relleu gairebé desdibuixat. Llavors he fet números. Pel cap baix, hem recorregut plegades més de vuit-cents quilòmetres, dels quals uns cent trenta corresponen al Barnatresc de 2019. La mateixa xifra que espero sumar l'any vinent, trepitjant aquestes flors rares que creixen a les voreres, com cantava un grup barceloní a finals dels vuitanta. I, amb una mica de sort, també la distància del tram gironí del Camí de Sant Jaume, el nou itinerari del Naturtrec, la proposta de senderisme *bessona*. Ja se sap: una cosa porta a l'altra.

Autora: Cèlia Roca Martín